

Vršovice 20.6.2010

Pozdrav: Sestry a bratři, shromáždili jsme se ve jménu Pána Ježíše Krista, abychom vzdávali Bohu chválu a dík, abychom mu vyznávali své viny, abychom prosili za sebe i za druhé, abychom hledali nové poznání Boží lásky a očekávali na Jeho slovo, které z milosti proměňuje lidské životy. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodin je dobrotivý a přímý, proto ukazuje hříšným cestu.

Ž 25,8

Píseň:

Modlitba: Pane Bože, vyznáváme, jak rádi bychom důvěřovali Tvé cestě. A přitom podklesáváme pod záplavou zpráv o lidské zlobě a vypočítavosti, o agresivitě a hlouposti - o lidském hříchu. Sami propadáme do hříchu malověrnosti a skepse a říkáme si, že snad není možné lidský hřích překonat.

Takoví přicházíme, to vyznáváme a chceme poprosit, abys nás dnes proměňoval svým Slovem. Slovem evangelia o Ježíši z Nazareta, který přemohl všechnu zlobu a nenávist. Děkujeme, že sis nás zavolal, děkujeme, že nás neopouštíš uprostřed našich zmatků, ale nabízíš nám ujištění, že i pro nás přišel Ježíš na tento svět, že i pro nás zemřel a pro nás je živ.

Dnes zvláště děkujeme za pozvání ke Tvému stolu, kde se budeme smět radovat z toho, že Ti patříme. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S125

Čtení: Mt 10,26-33

Píseň: S31

Text: Mt 7,13-14

Haleluja. Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. Haleluja. Ž 19,2

Nebojte se! To je průvodní slovo textu, který četla Daniela v 1. čtení, které připadlo podle ekumenického lekcionáře na tuto neděli. Neustále na toto povzbuzení narážíme. K čemu nás vlastně Ježíš

povzbuzuje? Ke statečnému vyznání. To, co slýcháte ve tmě, to hlásejte ze střeš. Tedy stručně řečeno - ať je vidět to, co vyznáváte.

Zvláštním způsobem s tímto textem korespondují jiná Ježíšova slova - podobenství o úzké a široké bráně, úzké a široké cestě. Rozevírají do mnohem větší šíře představu svědectví - jde o to, jakým způsobem žijeme. Obraz cesty, který tu máme před sebou, to podtrhuje. Vždyť právě cesta je klasickým příměrem k životu. O cestě mluví žalmista na mnoha a mnoha místech. Za všechny z žalmu 25.: „Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit.“ Cesta nám hned naskočí před očima jako něco, co bychom chtěli popřát - známe to i z požehnání, které užíváme v našem sboru: „Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma.“ Otázka, kterou Ježíš v našem podobenství klade je, v čem to vlastně je, aby byla ta naše cesta krásná a dobře se nám po ní šlo. Upozorňuje, že není důležité, jak cesta vypadá. Bylo a zůstává to odvážným tvrzením. Široká cesta nejen v tehdejší době byla cestou bezpečnou. Spojovala významná města, vždy na ní bylo dost lidí a člověk měl jistotu, že nezabloudí. Jak by také mohl - na široké cestě? Kdo by si místo ní vybral nějakou stezku, ten přinejmenším hodně riskoval. I u široké brány měl a má poutník jistotu - za ní ho čekala široká ulice vedoucí ke královskému paláci - na místa, kde se koncentruje lidská moc a proto jsou místy jistými, místy chráněnými. To, co se skrývalo za branou úzkou, to příliš jisté nebylo a po pravdě, mohlo tam člověka potkat cokoliv.

A přece to Ježíš otáčí - a to velice ostře. „Prostorná brána a široká cesta vedou do záhuby. A nic na tom nemění to, že tudy tudy jde mnoho lidí.“ To množství lidí nás ale upozorňuje na jednu zásadní věc - chce to odvalu, abychom vzali Ježíšova slova vážně. Znovu mi to připomnělo zajímavou knihu Osamělý dav od Davida Riesmana, který upozorňuje, jak je v naší společnosti obtížné žít autentický život. Jak je těžké nehodnotit svá rozhodnutí podle názorů lidí kolem sebe. Jak je těžké vstupovat úzkou branou a jít po úzké cestě. Jak je těžké vyznat svým životem to, co nám říká Ježíš. To chce odvalu a také jasné přesvědčení, proč tak chceme žít. Vždyť jinak by to byl pouze bláznivý hazard. A právě to má být naše

svědectví hlásané ze střež - že víme, proč volit úzkou bránu a úzkou cestu. To má být naším statečným vyznáním.

Kde tedy k němu hledat sílu, ke dnes hledat zdroj jiného vnímání cest, než přináší lidská logika? Kde hledat základ odvahy k přitakání Ježíšovu paradoxu? Je to prostá myšlenka, která se objevuje od prvních kapitol Bible a provází všechny příběhy jednotlivců i celého Božího lidu. Náš život jsme dostali darem. V okamžiku, kdy přijímáme darovanost života, jsme za něj vděční, se nám mění vnímání věcí kolem nás. To je něco, na čem se mohou shodnout všichni lidé napříč různými vyznáními, napříč různými náboženstvími. Život jsme dostali jako dar, tak se o něj chceme starat. Dostali jsme jeden druhého darem, toužíme být spolu a chceme a máme si být pomoci. To je něco, co platí v různé míře od partnerských vztahů, vztahů rodinných, přátelských, ve sborovém společenství. Věříme, že tyto společné vazby, vytváření společných vazeb, má budoucnost - a může být svědectvím a nadějí pro lidi kolem nás ve světě rozpadajících se vztahů. Nadějí, že existuje cesta k naplnění lidského života i celého stvoření navzdory vši skepsi ve světě kolem nás - protože náš život nepatří pouze nám - dostali jsme ho všichni, každý z nás darem.

A najednou není měřítkem, nakolik je cesta bezpečná, kolik po ní jde lidí, nakolik je rovná a bez zatáček, které nás znervózňují. Najednou není měřítkem, jestli nás brána dovede ke královskému paláci, na náměstí nebo někam jinam. Naše měřítko života je jinde. Náš základ života je jinde. A proto se nemusíme bát. Odtud Ježíš vychází, odtud povzbuzuje, protože moc dobře ví, že žít skutečný život nese své nároky.

Nebojte se! Protože žalmista měl pravdu ve své důvěře v Hospodina. On se opravdu stará o cestu lidí. Ten obraz s vrabci a vlasy na hlavě člověka je velice působivý. Máme se o co opřít při našem rozhodnutí pro onu úzkou bránu a úzkou cestu. A přesto si uvědomujeme, že se nás zmocňují pochybnosti, jestli má tato cesta budoucnost. Jestli skutečně má budoucnost snaha po naplnění lidských vztahů, snaha o odpuštění jako řešení lidských sporů, solidaritu s druhým člověkem - ona vzácná cesta, kterou vyloženě vyzpíval apoštol Pavel ve své písni lásky z jeho první epištoly do Korintu.

A znovu zaznívá - nebojte se! I za těmi závěrečnými Ježíšovými slovy o soudu je jasné slovo povzbuzení. S velikým vykřičníkem. Nikdo a nic jiného nerozhoduje o budoucnosti našeho života než Ježíš z Nazareta. On je tím měřítkem, On je tou Boží cestou. Nic a nikdo jiný. Právě v příběhu Ježíše z Nazareta smíme přijímat ujištění, že to, co jsme zvolili, má budoucnost. Navzdory všem tlakům, navzdory skepsi vůči lidským vztahům, navzdory skepsi vůči cestě v lásce a odpuštění, smíme vědět a máme statečně svědčit, že Pán Bůh se k Ježíšově cestě přiznal a přiznává. To je smyslem základního vyznání, že Ježíš z Nazareta byl vzkříšen - Pán Bůh se k němu přiznal. Z toho se dnes smíme radovat, toto ujištění smíme s vděčností přijímat u společnému stolu, ke kterému nás zve náš Pán a Spasitel jako hostitel.

Amen.

Píseň: 334

Vyznání vin: Pane Bože, přicházíme, abychom před Tebou vyznali, jak moc jsme slabí. Jak moc tápeme, jak moc se bojíme při hledání orientace ve světě kolem nás, jak moc hledáme ukotvení svého života. A jak neumíme odhodit své jistoty široké brány a široké cesty jako přítěž a přijmout úzkou bránu a cestu Ježíše Krista, toho Vzkříšeného, jako jedinou jistotu svých životů.

A tak tu dnes před Tebou stojíme, děkujeme, že nás zveš ke svému stolu a chceme Ti odevzdat všechno, co nás tíží.

Chceme před Tebou vyznat, že nejsme lepší než lidé kolem nás. Že často svou skepsí zastíráme výhled k Tvé naději. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Vyznáváme všechno to, co jsme zavinili a nevíme si s tím rady, všechna slova, která neměla zaznít, všechny chvíle, ve kterých jsme neobstáli, svou netrpělivost a svou lhostejnost. Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: Vyznávám.

Pane, z evangelia Tě ve svědectví Ježíše Krista poznáváme jako milosrdného, který se slitovává a odpouští, nepohoršuje se, ale přijímá. Proto věříme, že také my máme v Tobě a u Tebe naději a

odpuštění a budoucnost. Kdo takto věříte vyznejte to hlasitým: Věřím.

Protože Ty jsi odpustil nám a nabízíš společenství s Tebou i s lidmi, také já odpouštím všem, kdo se proti mně jakkoli provinili a prosím o odpuštění každého, komu jsem ublížil sám.

Kdo jste takto ochotni ke smíření, vyznejte to hlasitým: Odpouštím.

Slovo milosti: Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není unavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Iz 40,28n

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 693

Eucharistická modlitba:

Otče,

jsme na cestě k tobě.

Děkujeme ti za tvou lásku, která dává našemu putování směr a smysl.

Nutíš nás cestou procházet propastmi,

i když se na to necítíme dost silní.

Dáváš nám jako oporu lidi, kteří jdou s námi

a posilují nás, když jsme slabí,

povzbuzují nás, když se nám zdá, že jsme v koncích.

Děkujeme ti za všechny, kdo byli na cestě před námi:

za Abraháma a Sáru,

za Miriam a Mojžíše,

za krále Davida a královnu Ester.

Především ti však děkujeme za toho,

který jde s námi naší cestou:

Ježíše Krista.

On osvětluje naši cestu.

Otevírá nám oči.

V Jeruzalémě nás posilnil svou svatou večeří,
abychom šli v jeho šlépějích.

V noci před svou smrtí

vzal Ježíš chléb a vzdal ti díky, Otče,

dával jej svým učedníkům se slovy:

Toto je pokrm na vaši cestu.

Veźměte a jezte.

Toto je moje tělo, které se za vás vydává.

Poté vzal kalich s vínem,

a znovu ti vzdal díky.

Dával jej učedníkům se slovy:

Toto je kalich mé krve,

nová a věčná smlouva.

Tato krev se prolévá za vás a za všechny lidi,

aby jim byly odpuštěny hříchý.

To čiňte, abych byl přítomen mezi vámi.

Proto ti děkujeme, Otče,

za Ježíšova slova a jeho příklad.

On nás svým životem učí věřit v tebe

a v cestu života.

Svou smrtí nám ukázal naději, která zůstává,

i když je vše ztraceno.

Svým vzkříšením ukazuje tvou lásku,

která obnovuje všechny, kdo se cestou znavili a zestárli.

Otče,

sešli nám svého Ducha,

abychom měli na cestě světlo pro oči, sílu pro tělo,

a společenství pro poutníky,

a abychom se pod znameními chleba a vína nyní setkali

s Kristem, který je naše cesta, pravda a život.

Amen.

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat
píseň

308

460

Pozvání: Hospodin řekl svému lidu: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě přivedl z egyptské země. Otevři svá ústa, naplním je. Dnešní den je zajisté svatý našemu Pánu. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou. I my se smíme nyní odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Ef 2,4-5

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. Římanům 5:5n

Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem. 1Te 3,12

Píseň: 510 Ó Pane můj, pokoj ať Tvůj

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Slovo povzbuzení: Neboj se, říká Hospodin, vždyť já jsem s Tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravicí své spravedlnosti.

Iz 41,10

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Fp.4,7

Píseň: 166 Pán Bůh je přítomen